

Picături de Martini Rosso

Gabriel Mircea

poezia este o buclă mătăsoasă și parfumată
atârnată de un cer în asfințit, străjuit de nori sângerii
lanț cu zale fierbinți
dureroase în unicitatea fiecăreia
turn de fildeș zidit din oglinzi absolute
nebune fiorduri de albastru-nghețat
arc contorsionat al unui orologiu de bronz
stricat de nebuneasca mișcare aleatorie a timpului
un cerc strivit
o figura diformă dispărând într-o ultimă zvâcnire a inutilității
o gură cu buze ușor umede
perfecte
încordate de atâta așteptare
altar pe care ard lumânările învinse
cărare desenată
spre pivnița dezamăgirilor unde
neaua împlinirilor naște cenușa vremelniciei simțirilor
este picătura de roșu în oceanul de negru.
pata de lumina aruncată în obrazul întunericului
sfidarea adusă eternității și coloana vertebrală a efemerului

așa îi șoptea suav
dar timid
la ureche
paingul de catifea
moliei virgine
proaspăt sosite
în Absurdistan